Ч. 162 Пятниця 21 липня (3 серпня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(По смерти короля Гумберта. — Новий італіяньский король. — Війна в Хінї.)

Вчера переїздив новий італіяньский король через цїлу Італію до Монци. Всюди витав нарід короля з одушевленєм. З Реджіо ді Калябрія, де король висів з корабля, вислав він таку телеґраму до президента міністрів Саракка: Годячи ся на зарядженя пороблені Екселенциєю, заявляю, що маю до вашого кабінету то само довірє, яке мав мій незабутний отець — Поліция розвинула тепер живу діяльність, аби вислідити спільників убийника Бресчія. Арештовано вже кільканайцять небезпечних анархістів, а з вістий, які з ріжних сторін доходять, показує ся, що убийство короля було дїлом анархістичного заговору. Именно з Нового Йорку доносять, що Бресчі був довший час робітником в місті Патерсон. То місто є головним осїдком анархістів. Там уложено заговор на короля, а Бресчі'ого вильосовано на убийника. Дня 22 мая Бресчі виїхав з Америки на корабли „Ґасконь" до Европи і тут виповнив поручену задачу. Між иншими арештовано в місцевости Джореа дуже небезпечного анархіста Ляннера, котрий мав убити короля в Джореї, куди король мав приїхати з Монци на обхід тисячлїтного ювілею тої місцевости.

Римский дневник Tribuna підозріває, що король упав жертвою заговора давно вже уложеного. Именно один з анархістів, що належить до фракциї террору, недавно заявив, що в Парижи відбули ся збори, де вильосовано одного анархіста, котрий мав убити короля Гумберта. — Італіяньска поліция здогадує ся, що Бресчі мав спільників. Именно у вдови Росі був оногди Бресчі з якимсь молодим чоловіком, аби винаймити мешканє. Поліция тепер шукає за сим товаришем Бресчі'ого, але не може трафити на его слїд. Мілянська поліция зревідувала мешканє якоїсь Ромелї і сконфіскувала різні письма. З них виходить, що Бресчі переписував ся з кількома Італіянцями в Америцї. Ті письма відносять ся до сповнення злочину. Разом з Бресчім мешкав у Ромелї якийсь Джусті. Оба ходили до одного шинку, де обговорювали якийсь „величавий проєкт", котрий мав заімпонувати цїлому сьвітови. Джустіого арештовано. День перед атентатом бачели Бресчіого в товаристві молодої дївчини, котра стоїть під контролею поліциї. Коли Бресчі мешкав у Ромелї, говорив лише по французки і удавав Француза. Всї подробиці промавляють за тим, що Бресчі вже від давна укладав плян атентату. Бресчі приходив був оногди також до молодої дївчини Рамельот і хотів винаймити хату. Був тогди в товаристві якогось учителя і жінки. Учителя і жінку арештовано. Однак показало ся, що они цїлком случайно зійшли ся були з Бресчім, і їх випущено на волю. Другий мужчина, котрий тогди був з Бресчім, утїк. Припускають, що се був его спільник. З донесень дневників виходить, що Бресчі мав в Мілянї товариша. До Італії прибув убийник з Патерсону. Окрім матерного італіяньского язика, знає ще языки: анґлійский, француский і ішпаньский. — В Женеві підозрівають, що між атентатом Люкеніого і Бресчі'ого є тїсна звязь і що оба дїлали після пляну уложеного союзом анархістів. Женевска поліция ствердила, що Бресчі був перед двома роками в Женеві, де яко анархіст стояв під оком поліциї. Запитано Люкені'ого, чи не знає Бресчі'ого. Люкені не хотів дати нїякої відповіди. Слїдчий судия пригадує собі тепер, що Люкені зізнав, що убитє Карнота і цїсаревої Єлисавети — то лише початок заговора уложеного против пануючих. Сей судия пригадує собі також заяву Люкені'ого в слїдстві, що волїв би був убити короля Гумберта, але коли він того не зробив, зробить хто инший. Люкені сказав дальше: Кріспіого я би не міг убити; бо він украв пів міліона; таких людий не убиває ся.

Нового короля витають часописи симпатично. Має то бути чоловік маломовний, замкнений з собі, але дуже твердої волї. Надїють ся по нїм, що зуміє завести лад в Італії і викоренити розповсюднений там анархізм. На полїтичнім поли доси не визначив ся нїчим і майже нїгде публично не виступав. Одержав войскове вихованє, але любить займати ся також справами науковими, именно природознавством. Має тепер 30 лїт і єсть оженений з Єленою, дочкою чорногорского князя. Дїтий доси не має.

Супротив катастрофи в Італії приносять часописи про хіньску справу лиш скупі вісти. З донесень довідуємо ся, що Росияни посува-

---

3)

ПОЦЇЛУЙ.

(З ческого — Каролїни Светлї.)

(Дальше).

— Коли тобі так жаль небіжки, то тим щирійше займеш ся еї дитиною — відозвав ся шваґер, побачивши, що Луць не може зі зворушеня говорити.

— Доси, як знаєш, помагала Луцеви при господарстві моя жінка. Она то радо для него робила, але так довго не може бути. Між сами маємо велике господарство а дїтий цїлу купу. Приходять саме роботи в поли. Як не хочемо мати шкоди, то жінка не може кождої хвилї відбігати господарства. Ще би я нїчо не казав, колиб ви побрали ся за який там тиждень; але ви свояки, маєте такі самі назвища і мусите просити епіскопа в Літомерицях о позволенє. То затягне ся, і хто знає, чи прийде за які два місяцї. І тому прошу тебе в імени всїх Луцевих свояків, аби ти з огляду на наші родинні відносини, зараз тепер обійняла веденє его господарства, та зробила єму прислугу, аби він не потребував глядати чужої особи. Бо така забрала би єму всьо, що далось би забрати, а може ще робила би кривду дитинї.

Вендулька втихомирила ся поволи в часї промови свата.

— Чого ви тілько говорите? Якою судженою була би я, колиб лишила на чужу особу господарство і дитину мого будучого чоловіка? — відповіла з докором шваґрови.

— Що подумав би о мнї Луць і ви всї, коли би я хотіла дорожити ся і не помогла єму в его клопотї? Справдї не знаю, що я сама погадала би о дївчинї, що не хотїла би приймити ся такого обовязку. Я порадила би тодї женихови, аби еї не брав, бо певне не мала у неї нї крихітки прихильности до него, взагалї нїякого щирого чувства. Очевидно, що я обійму господарство Луця і то зараз, аби ваша жінка могла спокійно лишити ся при своїй роботї і своїх дїтях.

Всї присутні в комнатї приймили слова Вендульки дуже прихильно. Нікому не прийшло на гадку, що жадане свата може дивне, або що може неприлично з еї сторони, що так радо на него згодила ся. Противно, они були би їй взяли дуже за зле, коли би була инакше сказала, і всї приятелї судженого були би їй певне докоряли, коли би она дала ся заступити в его домі і при его дитинї чужою особою. Вправдї у нас в горах звичай, що молода аж кілька тижднїв по вінчаню їде до дому молодого, але лише тодї, коли позваляють на то обставини; майже так само часто дїє ся, що молода з огляду на деякі родинні відносини вже по заручинах спроваджує ся на нове господарство. Так н. пр. коли мати молодого вже дуже стара і лежить хора, та хотїла би як найскорше позбути ся нагляду над господарством, або коли дочка, через котрої руки доси всьо ішло і котру она має тепер заступити, віддала ся звідтам, або коли в родинї прокине ся яка слабість, що вимагає особливої печаливости. Словом, скоро тесть дасть молодому дозвіл на вінчанє, уважає ся відданиця більше членом его родини, як своєї власної, і для неї виходить обовязок так бути єму у всїм помічною, як то годить ся щирій і вірній дружинї. З другої сторони жених помагає еї роднї у всїм так, немов би був сином родини.

Кождий давно наперед говорив, що Вендулька зараз по заручинах піде до Луця, аби его опущене і осиротїле господарство упорядкувати. Небіжка не мала слави доброї господинї, до того прийшла еї несподївана смерть, відтак нелад дома — з усього бачили люди вже в своїй уяві як Вендулька веде Луцеве господарство, і длятого уважали они бесїду шваґра в тій справі річию цїлком природною, а навіть конечною. Найрівнодушнїйший з усїх в часї тої розмови був отець молодої, котрий о такі річи цїлком не дбав. То мала собі дочка з женихом уладити до вподоби. І в его очах належала она тепер більше до Луця, як до своєї родини, і він дякував Богу, що она вскорі его дім покине. З радостию надїяв, що вкінци надійде той бажаний час спокою, коли він цїлком свобідно і без нїякої перепони буде міг приготовити ся в далеку дорогу на той сьвіт; виповненє тої важної задачі було для него доси тяжке, а навіть неможливе, бо він все мусїв глядїти на нещастє дочки а пристрастні вибухи еї розпуки затрували єму душу. До того причинювали ся безнастанні сватаня і біганина еї численних жениихів, що всї обертали ся до вітця, і просто не давали єму своїми просьбами жити.

ють ся в Манджуриї з кількома відділами на полудне, забирають хіньскі кріпости і від хіньского войска відбирають всяке оруже. Хінці місцями опирають ся тому і приходить до борби, в котрій Росияни звичайно побіджують. — Посли в Пекіні ще мабуть жиють і союзні войска виступили вже з Тієнтсіну і суть в походї на Пекин. За 8 днів мають станути під мурами хіньскої столиці.

Новинки.

Львів дня 2-го серпня 1900.

— **З аепархії львівскої.** Завідательства одержали оо.: Мих. Сивенький сотр. Голдович тамже, Вол. Гудавский з Селиск в Студїнцї, Євст. Бартків з Плїсник в Селисках, Петро Петриця сотр. Лолина тамже. — На конкурс розписані слїдуючі парохії: Голдовичі, дек. ходорівского, з речинцем 2 серпня с. р., Студїнка дек. калуского також до 2 серпня з речинцем 9 серпня Лолин, дек. перегиньского, Должанка, дек. тернопільского, з речинцем 23 серпня, Руда, дек. стрийского, з терміном до 30 серпня с. р. Млиницї, дек. журавеньского з речинцем до 30 вересня, Дулиби дек. стрийского. Ex curr. завід. в Млиницях одержав о. Йос. Логиньский сотр. і катихит в Журавнї. Сотрудництва одержали оо.: Артемій Авдикович в Дубковець в Новицї, Мих. Левицкий з Могильницї в Дубківцях, Филип Свергун з Кудобинець в Могильници, Мир. Коритко з Пустомит в Соснові, Юл. Дикий з Козової в Роздолї, Ант. Лучаковский з Роздола в Козовій. Йос. Филипович з Тейсарова в Староміщинї. Грамоту похвальну одержав о. П. Кудрик з Рогатина.

— **Курс для писарів громадских** оногди по 4-місячній науцї замкнений. Всї ученики в числї 47 узнані здібними на писарів громадских, з тих 4 з поступом визначним, 18 з дуже добрим, 14 з поступом добрим а 11 з достаточним.

— **З Станиславова** пишуть: Пригадуємо, що з новим шкільним роком отвираємо знов інститут дівочий в Станиславові, котрого істноване залежить від того, як родичі-Русини схотять его попирати, віддаючи свої діточки на виховане під правдиву материньску і патриотичну опіку. Місць єсть лиш ще кілька, проте просимо о як найскорше зголошуване до председательки панї М. Цурковскої ул. Заболотівска ч. 13. — В році минувшім за-для браку місць мало тов. Руских Женщин лиш 13 панночок, з тих дуже добрий поступ мало 4, шість добрий, а прочі поступ достаточний.

— **Реформа експедициї часописий** на Угорщинї З Будапешту доносять, що мінїстерство торговлї наміряє завести важну реформу що-до експедициї часописий. Після неї, не буде ся висилати часописи під опаскою і зі значком, але кождий почтовий уряд буде вести спис всїх передплатників даної місцевости і буде доручувати їм часописи. Всї часописи призначені для одної місцевости, буде ся висилати під одною опаскою, а замість поодинокої оплати за газетні значки, видавництва будуть платити відповідні павшалї.

— **На запомогу стипендийну** з фонду Тараса Шевченка на рік 1900/901 в квотї 200 К. розписує конкурс видїл тов. „Просьвіта“. О сю запомогу стипендийну можуть убігати ся передовсїм убогі, талановиті лїтерати і артисти рускої народности, як також убога талановита молодїж рускої народности, що по укінченю висших шкіл віддає ся специяльним студиям науковим. Отсю запомогу стипендийну буде надавати Головний Видїл Тов. „Просьвіта“ у Львові і виплачувати в двох піврічних ратах по 100 К. Поданя о надане сеї запомоги стипендийної належить вносити до Головного Видїлу Товариства „Просьвіта“ у Львові (ринок число 10), найдальше до кінця вересня 1900 р.

— **Видїл товариства Руска Бурса в Бережанах** оголошує, що в слїдуючім році шкільнім 1900/01 може бути в тій бурсї поміщених сорок учеників гімназияльних рускої народности. До подань, котрі слїдує вносити на адресу дра Андрія Чайковского в Бережанах найдальше до 20 серпня 1900 треба долучити 1) сьвідоцтво крещеня, 2) сьвідоцтво шкільне з послїдного курсу, 3) сьвідоцтво моральности, 4) сьвідоцтво убожества (для тих, що жадати будуть дешевшого як 30 К. місячно приміщеня) від уряду парохіяльного і заявлене вітця або опікуна кілько зобовязує ся місячно платити. Ученики що вже минувшого року були в нашій бурсї приміщені, не потребують долучати прилоги під 1 і 3.

— **Вінчанє на смертній постели.** В Пештї приключила ся така подія: Поручник гузарів Міке, полюбив прегарну дівчину, Елисавету Барабаш і заручив ся з нею. Небавом по заручинах попав в серцеву недугу, а лікарі заборонили ему їздити на кони, в наслїдок чого Міке виступив з війска і записав ся на медицину. Оногди здав він послїдний іспит, але коли вертав до дому, упав на улици і майже на пів мертвого відвезено его до нареченої. Перечуваючи близьку смерть, хотїв Міке повінчати ся зі своєю любкою, але на перепонї станула війскова кавция, якої він не міг заплатити. В тій цїли телеґрафовано до надворної канцеляриї у Відни, а коли звідтам прийшла сейчас відповідь, відбуло ся вінчане. В дві години по тій радісній хвилинї житя розпращав ся Міке зі сьвітом.

— **Войскові музики** будуть грати у Львові в серпни: Дня 2 с. м. 80 п. п. перед корпусною командою; 7 с. м. 24 п. п. перед намістництвом; 9 с. м. 30 п. п. в стрийскім парку; 14 с. м. 80 п. п. на площи сьв. Духа; 16 с. м. 15 п. п. перед корпусною командою і дня 21 серпня 30 п. п. остатний раз в сїм сезонї перед палатою намістництва.

— **За почтові порученя почта не відповідає** Найвисший трибунал видав оногди інтересний вирок. Дня 24 жовтня 1899 р. післав А. за посередництвом почтового уряду в Пештї порученє з векслем на 134 зр. до Б. в Кракові, з тою увагою, що вексель можна видати лише по заплаченю довжної квоти, а в противнім разї належить вексель звернути посилаючому. Тому, що А. через довший час не одержував анї вексля анї гроший, звернув ся він з запитом до Дирекциї почт в Бернї, а ся відповіла єму, що листонос через ошибку віддав вексель адресатови, а не зажадав від него гроший. Дирекция почт заплатила посилаючому А. 20 зр. титулом відшкодованя, т. є. тілько, кілько почтовий уряд платить за затрачені листи поручені. — Тимчасом адресат утїк з Кракова і не вернув нї вексля, нї гроший. Тодї А. обжалував скарб почтовий за несповнене принятого обовязку і зажадав звороту векслевої квоти. Суд міско делеґований в Бернї, тамошний суд краєвий, а вкінци найвисший трибунал відкинули зажалене повода

Не без причини закидав Палюцкий Луцеви, що він задля него мусїв терпіти всілякі муки і неприємности.

Аби і собі і своїм сусїдам при тих сватанях вкоротити час, нюхав завзято табаку і подавав єї всїм довкола. Коли вкінци Вендулька і Луць подали собі руку, велїв принести з шинку пива, а з комори сьвіжого хлїба і сира, аби нїхто не нарікав, що він дав гостям при заручинах сидїти голодним. Они не дали ся довго просити, але взяли ся живо до їди і напитку.

Луць був одним з усїх, котрому, не смакувала нї їда нї напиток. Єго очи завдно глядали судженої, але она щезла в тій хвили, коли він на запросини старого Палюцкого сїв на першім місци за столом. Від тої хвилї не показувала ся. Питати о неї не хотїв, аби другі не сьміяли ся. Однако прикро ему було без неї і нїчого не тїшило его. Скоро лиш шваґер дав смерком знак до виходу, встав він з свого сидженя і не зважаючи, що на то скажуть люди, вибіг на подвіре, глядати любки.

Служниця, яку він на дворі стрітив і спитав єї о Вендульку, зробила великі очи і видивила ся на него з зачудованем. Гадаючи, що она може приглухковата, повторив питане.

Вкінци добив ся відповіди:

— Она вже давно пішла.

— Куди пішла? — спитав Луць так само здивований як перше служниця.

— А кудиж би? — відповіла служниця зачудована — куди як не до вас? Як я ішла по пиво, то она забирала свої річи з комори, а як я прийшла назад, то она вже була коло вашого дому.

Кождий зрозуміє, що Луць не хотїв дати випередити ся в своїй любві Вендульцї. З радостию побіг чим скорше до себе і цїлком задиханий влетїв до комнати, де застав суджену при колисцї бідної сироти. Она знов так само гірко плакала, як тодї, коли шваґер увів єї до комнати перед судженого і они перший раз від кількох лїт поглянули собі в очи.

Луць не сьмів перешкаджати їй тепер вказуванєм своєї безмірної радости. Щасливий що має єї вкінци під своїм дахом, станув коло вікна і ждав терпеливо, аж втихомирить ся. Сонце саме заходило за лїси, всьо немов купало ся в золотї. Облитий блеском червонїв захід як одно огненне море. Як часто стояв він при тім самім вікнї і глядів на вічно зелені шпилькові лїси, та гадав при тім на щиру любов Вендульки, що була так само тревала і непохитна, як он та лїсна зелень.

Богато разів заходило сонце так красно як нинї, але все здавалось ему, немов би і оно і всьо инше на сьвітї було покрите смутком. Нїчого его тодї не тїшило, нїчого не подобало ся, не мав найменшої радости з житя, бо вічно стояла ему перед очина та, котрої не міг стерпіти, а мусїв оминати ту, за котрого так дуже тужило его серце. Як часто на тім місци жалував ся на своїх родичів, що они приготовили ему таку тверду долю, як часто гнївав ся на самого себе, що він услухав їх, хоч добре наперед вже знав, що бажане ними супруже принесе ему лише нещастє.

Поволи Вендулька приходила до себе і обернула ся від сплячої дитини. І Луць відвернув ся від вікна та поглянув на хату. Аж тепер замітив взірцевий лад і чистоту, яка була в комнатї. Вендулька вже всьо поспрятувала, обмила стіл і видала службі вечерю. Ледве молода господиня переступила поріг дому будучого мужа, взяла ся зараз до працї.

Луць відчув знов чувство щирої розкоші, коли замітив, що Вендулька і в тім годить ся з ним. Єму все завиcїло на тім, аби челядь діставала все то що їй належало ся, в своїм часї і точно; як часто гнївала его недбалість небіжки жінки в тім напрямі. Так, з усього було видко, що в его домі від нинї запанує цїлком инше житє. А тут хоче ему старий Палюцкий доказати, що їх вдачі не годять ся! Як раз длятого будуть они цїлком розуміти себе, бо обоє у всїх річах мають однакі погляди.

Луць дожидав, що Вендулька приступить до него; бо він не сьмів наблизити ся до неї, аби може не було їй то прикро, бо перед хвилею була ще так зворушена. Тимчасом Вендулька почала оглядати коловоротки при печи, щоби пересьвідчити ся, чи наймички удержували їх в порядку. Тому приступив він сам до неї і сївши напротив неї на ступни коло печи, почав любувати ся видом своєї судженої та чув при тім, що тепер любить єї більше як перед тим. Знов не міг від зворушеня промовити нї слова, як пополудни при сватаню; і она не говорила нїчого та все оглядала уважно коловороти.

Вкінци відозвав ся Луць немилим голосом:

— То красно з твоєї сторони, що ти мене так любиш.

Она поглянула на него з зачудованем і була би майже голосно засьміяла ся з тих его слів, колиб їй не було так тяжко на серци пригадцї на небіжку та на вид невинно усьміхненої дитини.

— Чи то що нового, що ти мене за то хвалиш?

— Ну, нїчо нового, то правда; я лиш хотїв тим сказати, що без твоєї вірности ми були би більше нїколи не зійшли ся.

— Правда — відповіла задумана — для нас обоїх всьо обернуло ся на найлїпше. Але небіжка мусїла за то потерпіти! Прецї то дивна річ, що то, з чого для одного виходить радість, мусить другому принести нещастє. Але я винагороджу їй на єї дитинї то, що она зробила менї місце при тобі. Саме заки ти мав надійти, присягла я небіжцї, що скорше дам собі руку утяти, як маю їй зробити хоч би найменшу кривду, або позволити зробити. Она пересьвідчить ся, чи я вірно виповню мою присягу, як прийде відвідати дитину. Нї один

А., мотивуючи вирок сим, що почтовий уряд не вдповідає за свою службу після приписів приватного права, але після постанов почтового права, а то право не нормує в таким случаю, як висше наведений, відвічальности почтового уряду. Приписів що-до загропащених листів порученних не можна до сего случаю приложити, бо адресат одержав почтове поручене; як також не можна покликувати ся на ириписи про почтові перекази, бо векслевої квоти не заінкасовано. З сеї причини надавець А. не може жадати ні заплачення повної квоти векслевої, ані відшкодованя, яке належить ся за запропащений лист порученний.

— **Померли**: В неділю перед полуднем позбавив ся житя вистрілом з револьвера радник Виділу краєвого Вацлав Недільский. Причиною самоубийства була довголітна нервова недуга. Покійний провадив довший час департамент дроговий. — В Брюховичах під Львовом помер дня 29 с. м. Мечислав Рокош, польский журналіст, в 25 році житя. — Кн. Турн-Таксіс, ґенерал австр. кавалериї, помер в суботу в Ґляйхенберзі в 83-тім році житя. — Людвик Ґольтенталь, б. старший інспектор зелізничий і пр. помер в неділю у Львові.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Перестанок Пернек межи стациями Оберплян і Сальнау при шляху льокальної зелізниці Будвайс-Сальнау отворено з днем 15 липня с. р. для руху особового і обмеженого руху пакункового.

Перестанок Гакльвірт між стациями Трайбах-Альтгофен і Страсбурґ при шляху льокальної зелізниці Трайбах-Альтгофен-Кляйн-Ґледніц (Ґурктальбан) отворено з днем 15 липня с. р. для ограниченого руху особового і пакункового.

Конкурс.

Руска бурса сьв. Архистратига Михаїла в Коломиї помістить у себе в шкільнім році 1900/1 20 убогих учеників рускої народности і обряду.

Родичі або опікуни, желаючі помістити в бурсї своїх дітий, мають внести, найдальше до дня 15 серпня с. р. подане до „Виділу бурси сьв. Архистратига Михаїла в Коломиї" і до тихже залучити: 1) сьвідоцтво хрещеня; 2) сьвідоцтво шкільне; 3) сьвідоцтво убожества, потверджене місцевим парохом; 4) заявлене що до висоти місячної доплати готівкою або зістними припасами.

Першеньство при принятю будуть мати дотеперішні воспитанники, кромі них будуть приняті лише ученики з відличними нотами в науках, хорошими обичаями і хорошим голосом, до IV. кл. ґімн. включно.

Приняті до бурси мусять мати з собою: подушку і колдру або коц, 3 простирала, 3 пошевки, 3 ручники, 6 пар біля, 2 пари обуви, літну і зимову одежу, всї книжки і прибори шкільні, кромі сего уплатити 2 корони на інвентар і 4 кор. на пранє біля.

До подання о принятє треба залучити почтову марку на 45 гел. на відповідь і зворот документів.

Коломия в липню 1900.

Григорій Кульчицкий, предсїдатель брацтва. *Юліян Кисілєвский*, *А. Блоньский*, отці бурси.

Телеграми.

Монца 2 серпня. Вчера рано відправлено в катедрі заупокійне богослужене за короля Гумберта. В богослуженю взяло участь множество народа.

Міляно 2 серпня. Кардинал архиепископ Міляна, Феррарі, розіслав до всїх приходів в своїй епархії посланіє, в котрім осуджує страшний злочин і взиває духовеньство, аби відправляно богослуженя за покійного короля.

Ельберфельд 2 серпня. Арештовано тут італіяньского робітника Бернардіого, котрий голосив між своїми товаришами, що в короткім часї ще один европейский монарх погибне з руки анархіста.

Кобурґ 2 серпня. Помер тут на удар серця пануючий князь Альфред саско-кобурґский і ґотайский. Наслїдником его буде молодий син кн. Альбанї; до часу его повнолїтности буде реґентом кн. Гогенльоге-Лянґенбурґ. Кн. Альфред був другим сином анґлїйскої королевої Вікторії і зятем царя Александра II.

Льондон 2 серпня. Льорд Робертс доносить, що ґен. Гунтерови піддало ся дальших 12.000 Бурів під командою Руса, Оліві́єр з 5 арматами і прочими Бурами пробив ся до Гаррісміт.

Курс львівский.

Дня 1-ого серпня 1900.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	640·—	6·50—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	360·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	531·—	539·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	480·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	91·—	91·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	-99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	91·50	92·20
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	91·50	92.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·10	90·80
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·50	96·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·—	100·70
„ „ „ „ 4½%	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	69·50	72·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Курс віденский:		
Австр. червон. хреста	—·—	—·—
Угорскі черв. хреста	20·—	21·—
Італ. черв. хрес. 25 фр.	22·75	23·50
Архікн. Рудольфа 20 К.	63·50	65·50
Базиліка 10 К.	12·50	13·50
Jószif 4 К.	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр.	8·50	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·45
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок нїмецких	118·20	118·80
Долар америк.	4·80	5·00

раз не буде еї переривати, нї один раз не перестелить її постелї, бідна сиротина виросте як з води. Я гадаю, що кождої ночи буду еї мати тут коло себе. Кождого дня буду сипати попіл довкола колиски, аби видїти еї слїди; кажуть, що по мерцях лишає ся слїд, вправдї слабий і ледве можна его оком доглянути; ти також о тім чув, правда?

Луць притакнув головою, але що говорила до него Вендулька і що він притакнув, того не знав, а однако не зводив з еї уст очий. Але він не тому так уперто дивив ся на них, щоби еї лїпше розуміти! Его очи лише длятого дивились так на них, бо они були такі повні, такі сьвіжі, такі червоні. Очевидно Вендулька була тепер ще десять раз красша як тодї, коли він з любови до неї будив цїле село із сну та мучив так часто старого, бо дочка бояла ся вечером виходити до него. Еї отець, колиб був здогадував ся, що она в сїнях, був би еї загнав до хати ліско́вою палицею, котру кождої ночи ставив коло ліжка з значучим поглядом, як она приходила сказати ему добра ніч, а відтак ішла на гору спати до своєї комнатки. Ні, він не міг довше лиш дивити ся на ті уста, то було просто неможливо. Він мусїв пересьвідчити ся, які они горячі, які солодкі! І заки ще Вендулька спостерегла ся, скочив, обіймив еї і так сильно поцїлував еї просто в ті червоні уста, що мало кров з них не трисла.

Вендулька вирвала ся з гнївом з его обіймів і відопхнула его з цїлої сили від себе. Того Луць не надіяв ся і заточив ся аж до печи. Звістно яку силу мають наші дівчата. Нераз коли борють ся на музиках з паробками, то неодного піднесе дївка як перо в гору.

— Що ти не встидаєш ся! — сердила ся на него і так почервоніла як на дворі вечірне небо.

— О, якого крику за один поцїлуй! Немов би то нині було перший раз, що тебе цїлую — втихомирював еї Луць та як видко було мав охоту допустити ся ще раз гріху та поцїлувати еї.

— Не кажу, що то перший раз, але тодї коли то було, був ти ще вільний. Отже що було кому до того, як менї так сподобало ся? Але тепер ти все ще належиш до небіжки.

О чімсь такім не хотів Луць очевидно і чути і сильно против того боронив ся.

— Ого! Я за небіжку від похорону аж до нинїшної служби Божої честно носив жалобу; за той цїлий час за тебе нї разу не спитав анї не поглянув лиш ось сими днями переказав через стару Мартинку, що хочу тебе сватати. Нинї рано я всїм жаль запив публично серед приятелїв і тепер конець з тим на віки. Питай, кого хочеш, кождий скаже тобі, що я знов так як би був паробок.

— А я знов нїколи не питаю людий, що маю робити а що нї і нїхто не потребує менї того говорити, бо я все сама то знаю. І тому повідаю тобі, що тут під тим дахом не буду з тобою пеститись хоч би менї всї люди з цїлого сьвіта говорили що иншого. По весїлю, як будемо належати одно до другого і небіжка не буде мати чого гнїватись, буде ще досить часу на то.

— То правда — відповів Луць — що ти тепер десять раз красша, як перед трема роками, коли я з любови до тебе непокоїв цїле село, але за те була ти тодї десять раз лїпша. Пригадай собі лиш, як ти все скрикувала радістно, як я через лозину над потоком закрадав ся до вашого огорода, де ти на мене ждала. З якого радостию кидалась ти все в мої обійми — а тепер пишиш ся!

(Дальше буде).

Надїслане.

За редакцию відповідає: Адам Крехoвецкий

І Н С Е Р А Т И.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати
(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
О Г О Л О Ш Е Н Я
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати анонси виключно лиш ся Агенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цілком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.**, в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).